

CUJO

STEPHEN KING

CUJO

 Beta
Nakladatelství

Copyright © 1981 by Stephen King

Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.

Translation © Ivan Němeček, 2009

Original English title: CUJO

Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022

All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-413-0

*Ve věci utrpení byli přímo znalci
ti staří mistři; věděli přesně,
jak si s námi hraje – jak svírá jednoho,
a druhý zatím jí či okno otevírá,
či znuděn jen tak točí palci.*

– W. H. AUDEN, *MUSÉE DE BEAUX ARTS* –

* * *

*Zdechl mi starej pes a smrt tak těžkou měl,
že pod vahou její dvorek zaduněl.
Stříbrným rejčem já hrob mu vykopal,
spustil ho dolů na zlatým řetězu
a s každým článkem jej šeptem zavolal:
„Tak už jsi v Pánu, nejlepší ze všech psů.“*

– LIDOVÁ PÍSEŇ –

* * *

„Ne, tady není nic špatného.“

– SHARPŮV VLOČKOVÝ PROFESOR –

Tuto knihu věnuji svému bratru Davidovi,
který mě držel za ruku při přecházení West Broad Street
a učil stavět vzdušné zámky. Dodnes mě to neomrzelo.

Mám tě rád, Davide

BYLO NEBYLO,

a není to tak dávno, do městečka Castle Rock ve státě Maine přišel netvor. V sedmdesátém zabil servírku Almu Frechetteovou, v jednadmdesátém Pauline Toothakerovou a středoškolačku Cheryl Moodyovou, ve čtyřiasedmdesátém hezkou Carol Dunbargerovou a na podzim pětasedmdesátého učitelku Ettu Ringgoldovou; a nakonec počátkem zimy téhož roku školačku Kate Hendrasenovou.

Nebyl to vlkodlak, upír, mrchožrout ani bezejmenná stvůra ze začarovaného lesa nebo sněžných pustin; byl to jen policajt Frank Dodd, který trpěl duševní a sexuální poruchou. Jeden dobrý člověk, John Smith, ho nějakým kouzlem vypátral, ale než ho stihli dopadnout – a bylo to tak možná lepší – spáchal Frank Dodd sebevraždu.

Obyvateli městečka to samozřejmě otrásl, ale zároveň se jich zmocnila radost; radost a úleva z toho, že zrůda, která je pronásledovala ve snech, je mrtvá, konečně mrtvá. A že jejich noční můry jsou pohřbeny v hrobě Franka Dodda.

I přesto se v naší osvětlené době, kdy jsou si rodiče vědomi možných psychologických dopadů na děti, určitě našel jeden rodič – nebo možná prarodič – který děti strašil tím, že když si nedají pozor a nebudou hodné, přijde si pro ně Frank Dodd. A děti zcela jistě ztichly, zíraly do potměšlých oken a myslely na Franka Dodda v jeho lesklém černém přšiplášti, jak rdousí... a rdousí... a rdousí.

Je tam venku, slyším šepot babičky do hvízdání větru v komíně a tichého drncení staré poklice odložené v troubě. Je tam venku, a když nebudete hodné, může se vám objevit jeho obličej v okně pokojíčku, až kromě vás bude celý dům spát; uprostřed noci na vás může jukat ze šatníku, v jedné ruce ceduli STOP, kterou používal při převádění dětí přes ulici, a v druhé břitvu, kterou se podřízl. A tak ticho, děti..., psst..., psst.

Ale pro většinu to skončilo. Samozřejmě tu byly zlé sny a děti nemohly usnout; zůstal tu prázdný Doddův dům (jeho matka zemřela na infarkt krátce po jeho smrti), který si rychle získal pověst strašidelného domu a lidé se mu vyhýbali, ale to všechno bylo pomíjivé a byly to zřejmě jen nevyhnutelné důsledky řady nesmyslných vražd.

A čas plynul. Uběhlo pět let.

Netvor zmizel, netvor byl mrtvý. Frank Dodd se rozkládal v rakvi.

Jenže netvor nikdy neumírá, ať už je to vlkodlak, upír, mrchožrout nebo bezejmenná stvůra z pustin. Netvor prostě nikdy neumírá.

A do Castle Rocku se vrátil v létě roku 1980.

V květnu toho roku se krátce po půlnoci probudil čtyřletý Tad Trenton, protože se mu chtělo čurat. Vstal a v polospánku zamířil k bílému klínu světla, které sem padalo pootevřenými dveřmi. Už cestou si začal stahovat kalhoty od pyžama. Po nekonečně dlouhém čurání spláchl a vrátil se do postele. Vlezl si pod přikrývku a vtom uviděl v šatníku netvora.

Byl téměř u země. Široká ramena se mu vzdouvala nad vztyčenou hlavou, jantarové oči mu žhnuly – mohl to být napůl člověk, napůl vlk. Tad se posadil a ty oči ho sledovaly. Šourek se mu scvrkl a naježily se mu konečky vlasů. Dech mu hvízdal ve staženém hrdle a ty šílené oči se smály a slibovaly příšernou smrt za symfonie neslyšných výkřiků. Slyšel netvorovo tiché vrčení, cítil jeho nasládlý mrtvolný dech.

Tad Trenton si zakryl oči dlaněmi, přerývané se nadechl a zaječel.

V jiném pokoji se ozval tlumený výkřik – otec.

Z téhož pokoje vzešel vyděšený výkřik: „Co to bylo?“ – jeho matka.

A rychlé pleskání jejich nohou na podlaze. Když vběhli do jeho pokoje, díval se skrz prsty a viděl, jak to vrčí a vyhrožuje, že sice přišli, ale že rozhodně odejdou, a až odejdou –

Rozsvítilo se světlo. Vic a Donna Trentonovi došli k Tadově posteli, a když uviděli jeho pobledlý obličej a vytřeštěné oči, znepokojeně se na sebe podívali. A matka řekla – ne, vyštěkla: „Já ti říkala, že tři párky v rohlíku je moc, Viku!“

A pak si k němu táta sedl, objal ho kolem ramen a zeptal se ho, co se děje.

Tad se odvážil podívat se znovu do šatníku.

Netvor zmizel. Místo té hladové zrůdy Tad viděl jen dvě nestejně hromady povlečení přehozeného přes opěradlo židle, na kterou si Tad stoupal, když potřeboval něco z vyšších přihrádek. Bylo to zimní povlečení, které Donna ještě nestihla odnést na půdu. Místo té chlupaté trojúhelníkové hlavy skloněné ke straně v jakési dravčí tázavé póze teď na vyšší hromadě povlečení viděl svého medvídku, místo vpadlých zlověstných jantarových očí dva přátelské hnědé korálky, jimiž se Méda díval na svět.

„Tak co se děje, Tádo?“ zeptal se znovu tatínek.

„Byl tady netvor!“ zaječel Tad. „V šatníku!“ A rozplakal se.

Teď se k němu posadila i maminka. Měli ho mezi sebou a konejšili ho, jak nejlépe dovedli. Následoval běžný rodičovský rituál. Vysvětlili mu, že žádní netvoři nejsou, že to byl jenom zlý sen. Maminka mu řekla, že stíny někdy vypadají jako strašidla, která občas vidí v televizi nebo v komiksech, a tatínek mu řekl, že se vůbec nic neděje, že v jejich domě mu nic nehrozí. Tad přikývl, že to tak je, i když věděl, že to tak není.

Tatínek mu vysvětlil, že ty hromady povlečení mu mohly připomínat nahrbená ramena a medvídek vztyčenou hlavu a že světlo z koupelny, které se odráželo v medvídkových skleněných očích, mohlo ty oči jakoby oživit.

„Teď mě pozorně sleduj, Tádo,“ řekl potom. Tad ho sledoval.

Tatínek vzal obě hromádky povlečení a uložil je hluboko do šatníku. Tad slyšel tichý cinkot ramínek, která k tatínkovi promlouvala vlastním jazykem. Případlo mu to legrační a pousmál se. Maminka si toho všimla a s úlevou se na něj také usmála.

Táta se vrátil z šatníku, vzal médu a vložil ho Tadovi do náruče.

„A v poslední řadě,“ pronesl s teatrální úklonou, která Tada i maminku rozesmála, „tato židle.“

Zavřel dveře šatníku a zapřel je židlí.

Když se vrátil k posteli, Tad se stále usmíval, ale oči měl vážné.

„Tak už je to dobré, Tade?“

„Ano,“ odpověděl Tad. A pak se přiměl to říct: „Ale ono to tam bylo, tati. Já to viděl. Vážně.“

„To sis jen představoval,“ pohladil ho tatínek velkou teplou rukou po vlasech. „Žádní takoví netvoři nejsou, Tade. Jen v pohádkách a ve tvých představách.“

Podíval se z tatínka na maminku a zpátky – na ty jejich velké milované obličejce.

„Opravdu?“

„Opravdu,“ ujistila ho maminka. „A teď vstaň a vyčurej se, chlapáku.“

„Já už jsem byl. To mě vzbudilo.“

„Ale no tak,“ řekla, protože rodiče vám nikdy nevěří, „poslechni mě.“

A tak odešel na záchod a ona se dívala, jak trousí ty čtyři kapičky. „Vidíš?“ řekla s úsměvem. „Přece jen se ti chtělo.“

Tad odevzdaně přikývl a vrátil se do postele. Nechal se přikrýt a zlíbat.

A když matka s otcem zamířili ke dveřím, znovu na něj padl strach jako chladný plášť s mlžnou podšívkou. Jako rubáš páchnoucí beznadějnou smrtí. *Prosím vás, pomyslel si. Ale nic víc, jen: Prosím vás, no tak prosím vás.*

Táta to možná vycítil, protože se s rukou na vypínači otočil a zopakoval: „Žádní netvoři nejsou, Tade.“

„Jasně, tati,“ řekl Tad, protože mu tatínkovy oči v tu chvíli připadaly stinné a vzdálené, jako by o tom sám potřeboval přesvědčit. „Netvoři nejsou.“ *Kromě toho jednoho v mém šatníku.*

Vypínač cvakl.

„Dobrou noc, Tade,“ dolehl k němu maminčin něžný, tichý hlas a Tad v duchu vykřikl. *Dej si pozor, mami, oni žerou ženský. Ve všech filmech je chytají, unášejí a žerou! Prosím vás, prosím vás – Ale už byli pryč.*

A čtyřletý Tad Trenton ležel strnule v posteli. Přikrývku měl přitaženou k bradě a jednou rukou si tiskl k hrudníčku Mědu. Z jedné stěny se na něj díval Luke Skywalker, z druhé smějící se čipmank na mixeru. (KDYŽ JE ŽIVOT KYSELÝ JAKO CITRON, UDĚLEJ SI LIMONÁDU! vykřikoval rozesmátý čipmank). Na třetí stěně byla celá různorodá partička ze Sezamové ulice: Big Bird, Ernie, Oscar, Grover. Tadovy totemy, Tadovy talismany. Ale ten vítr venku, který skučí na střeše a prohání se v temných okapech! Tuhle noc už neusne.

Ale strnulé svaly se mu postupně uvolňovaly a myšlenky se začaly toulat... A vtom ho do plné bdělosti vrátil nový zvuk, bližší než noční vítr venku. Skřípění pantů šatníkových dveří.

Íííííí -

A pak tichý zvuk, tak vysoký, že ho mohli slyšet jen psi a malí kluci v noci. Dveře šatníku se pomalu otevřely, mrtvá ústa se postupně roz-tlemila.

A z temnot se zjevil ten netvor. Krčil se tam, kde předtím. Šklebil se na něj a široká ramena se mu dmula nad vztyčenou hlavou, z očí mu jantarové žhnula tupá prohnanost. *Říkal jsem ti, že odejdou, Tade, šeptal. Nakonec vždycky odejdou. A já se pak můžu vrátit. Já se rád vracím. Tebe mám rád, Tade. Myslím, že se teď budu vracet každou noc a každou noc se budu přibližovat k tvé posteli..., vždycky o kousek..., až jednou, než je stačíš zavolat, uslyšíš, jak něco vrčí, a vrčí to přímo vedle tebe, Tade, a to budu já a vrhnu se na tebe a sežeru tě a budeš ve mně.*

Tad zmámeně a užasle zíral na netvora v šatníku. Připadal mu skoro... povědomý. Jako by ho znal. Protože -

Protože jsem šílený, Tade. Jsem tu, byl jsem tu celou dobu. Kdysi jsem se jmenoval Frank Dodd a zabíjel jsem ženské a možná jsem je taky žral. Jsem tu celou dobu, držím se nablízku, naslouchám s uchem u země. Já jsem ten netvor, Tade, ten starý netvor, a brzy tě dostanu, Tade. Cítíš, jak se blížím... a blížím...

Netvor v šatníku k němu možná promlouval jen jeho vlastním sípavým dechem, nebo si jeho hlas ztotožnil s hlasem větru, ale ať tak, nebo tak, na tom nezáleželo. Tad naslouchal jeho slovům oněmělou hrůzou, na pokraji mdlob (ale přitom tak bdělý), zíral do temné vrčící tlamy, která mu byla tak povědomá. Dneska už neusne; možná už neusne nikdy.

Ale o něco později, někdy mezi půl jednou a jednou, přece jen usnul. Nejdřív jen chatrně dřímal a pronásledovaly ho chlupaté příšery s bílými zuby, a pak upadl do hlubokého bezesného spánku.

Vítr si dlouze povídal s okapy. Na oblohu se vyhoupl bílý jarní měsíc. Na nějaké vzdálené noční louce nebo na lesní cestě se zuřivě rozštěkal pes, aby po chvíli zase ztichl. A v šatníku Tada Trentona držely hlídku jantarové oči.

„Tys znovu vytáhl to povlečení?“ zeptala se nazítří Donna svého manžela. Stála u sporáku a smažila slaninu. Tad v jiném pokoji sledoval v televizi *Novou zoorevue a jedl z mísy jiskřenky*. Jiskřenky jsou Sharpovy cereálie a Trentonovi měli veškeré Sharpovy cereálie zdarma.

„Cože?“ zeptal se Vic. Byl zahloubaný do sportovní přílohy. Pocházel z New Yorku a prozatím úspěšně odolával horečce kolem Red Sox. Ale masochisticky ho těšilo, že Mets zahájili sezonu tradičně mizerně.

„To povlečení. Z Tordova šatníku. Bylo zase zpátky, stejně jako ta židle, a dveře byly znovu otevřené.“ Stáhla z ploténky pánev se slaninou, odsála tuk papírovým ubrouskem a přinesla jídlo na stůl. „Tys ho dal zpátky na tu židli?“

„Já ne,“ Vic obrátil stránku. „Páchne naftalínem.“

„To je zvláštní. Tak ho musel vytáhnout *on*.“

Vic odložil noviny a vzhlédl k ní. „Co to povídáš, Donno?“

„Vzpomínáš si na tu jeho včerejší noční můru –“

„Na tu se nedá zapomenout. Myslel jsem, že kluk umírá. Že má křeče nebo co.“

Přikývla. „Myslel si, že ty hromádky povlečení jsou nějaké –“

„Strašidlo,“ usmál se Vic.

„Tak nějak. A tys mu dal medvídku a to povlečení jsi uložil až dozadu do šatníku. Ale když jsem mu šla stlát, bylo zase zpátky na židli.“ Zasmála se. „Nahlédla jsem dovnitř a hned mě napadlo –“

„Teď už vím, odkud to má,“ řekl Vic, znovu zdvihl noviny a přátelsky se na ni podíval. „Tři párky? Kdepak, děvče.“

Když Vic odešel do práce, Donna se zeptala Tada, proč dal tu židli zpátky a položil na ni oblečení, když ho v noci tak vyděsilo.

Tad se na ni podíval a normálně živý obličej měl bledý a ostražitý – přestárlý. Před ním ležely otevřené omalovánky *Hvězdných válek*. Právě vybarvoval Greeda na obrázku z mezihvězdné kantýny.

„Já to tam nedal,“ řekl.

„Ale Tade, kdyžs to tam nedal ty, ani tatínek, ani já –“

„To byl ten netvor. To on mi otevřel šatník.“ Tad se znovu sklonil k obrázku.

Ustaraně a trochu vyděšeně ho pozorovala. Byl to bystrý kluk, možná s trochu přebujelou představivostí. Tohle není moc dobré, bude si o tom muset večer promluvit s Vikem. Bude si s ním muset dlouze promluvit.

„Tade, nezapomeň, co ti řekl tatínek. Žádná strašidla nejsou.“

„Ve dne určitě ne.“ Usmál se na ni tak upřímně, tak krásně, že zaplašil všechny její obavy. Pocuchala mu vlasy a dala mu pusku na tvář.

Chtěla si o tom s Vikem promluvit, ale když byl Tad ve školce, zastavil se Steve Kemp a ona na to zapomněla a v noci Tad zase křičel, křičel, že je v šatníku, ten netvor, ten netvor!

Dveře šatníku byly dokořán, povlečení na židli. Tentokrát je Vic odnesl na půdu a tam je uložil do skříně.

„Zamkl jsem to, Tádo,“ řekl Vic a dal synovi pusku.

„Můžeš být úplně klidný. Hezky se vyspi a ať se ti zdají krásné sny.“

Jenže Tad dlouho nespál. Dveře šatníku se záludně uvolnily ze západky, mrtvá tlama se znovu otevřela do mrtvé tmy – a v té mrtvé tmě čekalo něco chlupatého s ostrými zuby a drápy, něco, co nakysle páchlo krví a temnou záhubou.

Ahoj Tade, zašeptalo to hnilobným hlasem a Tadovým oknem nahlédl do pokoje měsíc jako bílé oko umrlce.

Nejstarší obyvatelkou Castle Rocku byla tehdy na jaře Evelyn Chalmersová, známá mezi starousedlíky jako Tetička Evvie. Pro George Mearu, který jí doručoval poštu – převážně katalogy, nabídky od *Reader's Digestu* a modlitební knížky od *Křížácké výpravy věčného Krista – a musel poslouchat její nekonečné monology, to však byla ta užvaněná babizna. „Jediný, co ta užvaněná babizna umí, je předpovídat počasí,“* přiznal občas George svým kumpánům u Nadraného tygra, když měl trochu pod čepicí. Ta hospoda měla dost pitomý název, ale protože to byla jediná hospoda v Castle Rocku, všichni si na něj rychle zvykli.

Georgeův názor byl obecně přijímán. Jako nejstarší obyvatelka Castle Rocku byla Tetička Evvie už dva roky držitelkou hole *Boston Postu*, již převzala od *stojednaletého* Arnolda Heeberta. Ten byl tak senilní, že rozmluva s ním měla intelektuální potenciál rozmluvy s plechovkou od kočičího žrádla. Skončil tak, že zakopl a zlomil si vaz na zadním dvorku pečovatelského domu Castle Acres přesně pětadvacet minut poté, co se naposled počural.

Tetička Evvie nebyla zdaleka tak senilní, jako býval Arnie Heebert, a zdaleka ne tak stará, ale třiadvadesát je úctyhodný věk, a jakkoli ji bavilo

štěkat na odevzdaného George Mearu (často oslabeného kocovinou), nebyla tak hloupá, aby ztratila domov jako kdysi Heebert.

Ale v předpovídání počasí byla skutečně dobrá. Starší obyvatelé města, které takové věci zajímaly, se shodovali v tom, že Tetička Evvie se nikdy nemýlí ve třech věcech: v určení týdnu, na který v létě připadne první senoseč, jak dobré (nebo jak špatné) budou borůvky a jaké bude počasí. Jednoho dne začátkem června se vyšourala k poštovní schránce na konci příjezdové cesty. Ztěžka se při tom opírala o hůl od *Boston Postu* (která případně *Vinu Marchantovi, až ta užvaněná babizna natáhne brka, myslel si George Meara, a to bude úleva, Evvie*) a kouřila tareytonku. Halasně Mearu pozdravila – její hluchota ji nepochybně přesvědčila, že všichni ostatní lidé na světě solidárně ohluchli také – a pak na něj zahulákala, že bude nejteplejší léto za třicet let. „Horko bude ráno a horko bude večer,“ řvala Evvie z plných prokouřených plic do ospalého předpoledního ticha, „a horko bude celý den.“

„Vážně?“ zeptal se George.

„Cože?“

„Řekl jsem ‘Vážně?’“ *To bylo pro Tetičku Evvie příznačné – přinutila vás hulákat také. Člověku z toho mohly popraskat žíly.*

„*To bych se musela smát a zlíbat prase, kdyby nebylo horko!*“ zaječela Evvie. Popel z cigarety jí odpadl na rameno uniformy George Meary, kterou měl čerstvě z čistírny; jen ho odevzdaně smetl rukou.

Tetička Evvie se nakláněla do okénka auta, aby se jí lépe hulákalo do Mearova ucha. Dech jí páchl po kyselých okurkách.

„*Všechny myši už vylezly ze sklepů! Tommy Neadeau viděl u Moonsuntického rybníka jeleny, jak si otírají lýčci z parohů, a to se ještě neobjevila první červenka! A když roztál sníh, byla pod ním tráva! Zelená tráva, Mearo!*“

„Vážně, Evvie?“ řekl George Meara, protože mu připadalo, že něco říct musí. Začínala ho bolet hlava.

„Cože?“

„**VÁŽNĚ, TETO EVVIE?**“ zařval George Meara, až mu od rtů odlétla slina.

„*No jóóó!*“ zavyla Evvie spokojeně. „*A v noci se blejskalo z horka! To je špatný znamení, Mearo! Brzký horka jsou špatný znamení! V létě budou lidi chćpat horkem! Bude zle!*“

„*Já už musím jet, teto Evvie,*“ zařval George. „*Mám tu expres pro Stringera Beaulieua!*“

Tetička Evvie Chalmersová zvrátila hlavu a zachechtala se. Smála se, až se málem udusila, a na zástěru jí padal další popel. Poslední čtvrtinu cigarety vyplivla na příjezdovou cestu, kde dohořívala vedle její stařecké boty, černé jako kamna a úzké jako korzet. Boty navěky.

„Ty máš *expres pro Frantíka Beaulieua*? *Dyť ten nepřečte ani méno na svém vlastním náhrobku!*“

„Už musím jet, *teto Evvie!*“ *vychrlil* ze sebe George a zařadil rychlost.

„*Frantík Beaulieu je už od narození největší blb, jakýho kdy pámbu stvořil!*“ *zařvala* Tetička Evvie, ale už do prachu zviřeného koly Mearova vozu. Byl to zdařilý úprk.

Ještě chvilku postála u své schránky a dívala se za ním. Nepřivezl jí žádnou osobní poštu; poslední dobou dostávala dopisy jen zřídka. Většina známých, kteří by mohli napsat, byla už mrtvá. Měla dojem, že je bude brzy následovat. Nadcházející léto v ní vyvolávalo nedobry pocit, pocit strachu. Mohla mluvit o myších, které příliš brzy vylezly ze sklepů, mohla mluvit o jarních bouřkách z tepla, ale nedokázala mluvit o horku, které cítila kdesi za obzorem, přikrčené jako vychrtlé, a přesto silné zvíře s prašivým kožichem a rudýma žhnoucíma očima; nedokázala mluvit o svých snech, horkých, bezestinných a žíznivých; nedokázala mluvit o ránu, kdy jí bezdůvodně vytryskly slzy, které však nepřinášely úlevu, ale pálily v očích jako srpnový pot. A ve větru, který dosud nezavál, tušila šílenství.

„Georgi Mearo, seš starej prďola,“ řekla Tetička Evvie a hlas jí při tom mainesky rezonoval: *prrrďola*. *Bylo* v něm cosi zkázonosného a zároveň směšného.

Belhala se k domovu a opírala se o hůl od *Boston Postu*, kterou jí slavnostně předali na radnici za jedinou pitomou zásluhu – úspěšné zestárnutí. Není divu, pomyslela si, že ty zatracené noviny zkrachovaly.

Zastavila se na zápraží a podívala se na oblohu, která byla stále jarně průzračná a pastelově hebká. Ale cítila, že se to blíží. Něco horkého. Něco špatného.

Loni v létě, kdy levé zadní kolo starého jaguáru Vika Trentona začalo vydávat znepokojivé zvuky, mu George Meara doporučil, aby ho zavezl do servisu Joea Cambera na okraji Castle Rocku. „On má zvláštní způsob práce,“

řekl George Vikovi toho dne, kdy ho zastihl u jeho schránky. „Řekne vám, co to bude stát, udělá to a pak vám naučí tuje, kolik řekl. Zvláštní způsob práce, co?“ Když odjel, Vic musel přemýšlet, jestli to pošťák myslel vážně, nebo jestli si z něj jen tak po mainesku nestřílel.

Přesto Camberovi zavolal a jednoho dne v červenci (mnohem chladnějším červenci, než měl být ten příští) odjeli společně s Donnou a Tadem do servisu. Byl skutečně daleko; Vic musel dvakrát zastavit a ptát se na cestu. Právě tenkrát začal téměř končinám říkat Východní Pogaloší.

Zajel na Camberův dvůr a zadní kolo rachotilo víc než kdy dřív. Tehdy tříletý Tad seděl Donně na klíně a smál se na ni; jízda v tatínkově „autíčku bez střechy“ mu vždycky navodila dobrou náladu a Donna sama se také cítila dost dobře.

Na dvoře postával asi osmiletý nebo devítiletý kluk, který odpaloval starý baseballový míček ještě starší pálkou. Míček narážel na zeď stodoly, která byla podle Vikova odhadu také součástí Camberova servisu, a přikutálel se zpátky téměř až k pálkaři.

„Dobrý den,“ pozdravil kluk. „Vy jste pan Trenton?“

„To jsem,“ odpověděl Vic.

„Skočím pro tátu,“ řekl kluk a zmizel ve stodole.

Trentonovi vystoupili z vozu a Vic obešel jaguár a dřep si k poškozenému zadnímu kolu. Hlodala v něm nejistota. Možná měl přece jen spíš zajet do servisu v Portlandu. Tady to příliš slibně nevypadalo – Camber neměl ani žádný vývěsní štít.

Z úvah ho vyrušila Donna, která na něj nervózně zavolala: „*Panebože, Viku –*“

Rychle vstal a viděl, jak ze stodoly vychází velký pes. V první chvíli si pomyslel, jestli je to opravdu pes, nebo nějaký podivný ošklivý poník. Když pak pes rozvážně vykráčel ze stinné stodoly a Vic uviděl jeho smutné oči, uvědomil si, že je to bernardýn.

Donna bezděčně popadla Tada a ukryla se za kapotou vozu, ale chlapec se jí neposedně vrtěl v náručí a chtěl dolů.

„Já chci vidět toho pejska, mami..., chci vidět *pejska!*“ Donna se nervózně podívala na Vika, který rozpačitě pokrčil rameny. Vtom se vracel Camberův syn a cestou psa podrbl na hlavě. Pes zavrtěl mohutným ocasem a Tad zdvojnásobil úsilí, aby se vymanil.

„Můžete ho klidně pustit, paní,“ řekl kluk zdvořile.

„Cujo má rád děti. Neublíží mu.“ A pak se obrátil k Vikovi.

„Táta hned přijde. Meje si ruce.“

„Tak dobře,“ řekl Vic. „To je ale opravdu velký pes, chlapče. Určitě nám nic neudělá?“

„Ale kdepak,“ ujistil ho kluk, ale Vic se přesto bezděčně přesunul po bok své ženy. Jejich syn se mezitím batolil k psovi. Připadal jim neskutečně malý. Cujo tam stál se vztyčenou hlavou a mohutným ocasem pomalu mával ze strany na stranu.

„Viku –“ začala Donna.

„To bude dobrý,“ řekl. *Doufám*, pomyslel si. Pes byl tak velký, že by Tada spolkl celého.

Tad se na okamžik zarazil a zjevně váhal. Vzájemně se se psem pozorovali.

„Pejsku?“ řekl Tad.

„Cujo,“ napověděl mu Camberův syn a vydal se k němu. „Jmenuje se Cujo.“

„Cujo,“ řekl Tad a pes k němu došel a dobrácky mu začal olizovat obličej. Tad se zahihňal a snažil se psa odstrčit. Otočil se k rodičům a smál se tak, jako když ho někdo z nich lechtal. Vykročil k nim, zapletly se mu nohy a upadl. Pes stál najednou nad ním a Vic, který držel Donnu jednou rukou kolem pasu, ucítil i uslyšel, jak jeho žena tiše vykřikla. Zamířil k psovi..., ale pak se zastavil.

Cujo vzal do zubů Tadovo tričko se Spidermanem a postavil chlapce na nohy. Ten v jeho tlamě chvíli vypadal jako kotě v tlamičce své mámy.

Tad odběhl zpět k rodičům. „To je hodnej pejsek! Mami! Tati! Ten pejsek se mi líbí!“

Camberův syn to pobaveně sledoval s rukama v kapsách džín.

„Jasně, je to skvělý pes,“ řekl Vic. Příhoda ho pobavila, ale srdce mu stále bušilo. V jednu chvíli si skutečně myslel, že ten pes ukousne Tadovi hlavu jako lízátko. „To je bernardýn, Tade,“ řekl.

„Bena... dýn!“ vykřikl Tad a rozběhl se za Cujem, který teď jako malá hora seděl před vraty stodoly. „Cujo! *Cúúúújó!*“

Donna se znovu přimkla k Vikovi. „Viku, myslíš, že –“